

Sygn. akt II AKa 301/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 grudnia 2017r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Adam Wrzosek (spr.)

Sędziowie: SA – Ewa Leszczyńska - Furtak

SO (del.) – Agnieszka Wysokińska - Walczak

Protokolant: – sekr. sąd. Sylwester Leńczuk

przy udziale Prokuratora Karola Blajerskiego

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2017 r.

sprawy:

1. R. J., syna H. i M. z domu P., urodz. (...) w B.

oskarżonego z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., z art. 265 § 1 k.k. w zb. z art. 266 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

2. C. B., syna S. i J. z domu J., urodz. (...) w C.

oskarżonego z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., z art. 265 § 1 k.k. w zb. z art. 266 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

3. A. K., syna A. i D. z domu D., urodz. (...) w W.

oskarżonego z art. 231 § 1 k.k. w zb. z art. 265 § 1 k.k. w zb. z art. 266 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.,

na skutek apelacji, wniesionych przez obrońców oskarżonych R. J. i C. B. oraz prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 2 marca 2017 r. sygn. akt XVIII K 244/14

I. w odniesieniu do oskarżonych R. J. i C. B. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie o karach łącznych pozbawienia wolności oraz orzeczenia o łącznym wymiarze środków karnych w postaci zakazu wykonywania zawodu funkcjonariusza publicznego powołanego do ochrony bezpieczeństwa publicznego,

2. oskarżonego R. J. uniewinnia od popełnienia przypisanego w pkt 3 zaskarżonego wyroku czynu z pkt II aktu oskarżenia, a oskarżonego C. B. uniewinnia od popełnienia przypisanego w pkt 10 zaskarżonego wyroku czynu z pkt IV aktu oskarżenia i w tej części wydatkami w sprawie obciąża Skarb Państwa,

3. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. J. w części dotyczącej czynu z pkt I aktu oskarżenia, a wobec oskarżonego C. B. w części dotyczącej czynu z pkt III aktu oskarżenia i w tym zakresie sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Warszawie do ponownego rozpoznania;

II. w odniesieniu do oskarżonego A. K. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. wydatkami za postępowanie odwoławcze w części dotyczącej oskarżonego A. K. obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W sprawie Sądu Okręgowego w Warszawie o sygn. akt XVIII

K 244/14 oskarżono:

R. J. o to, że:

I. w okresie od 8 grudnia 2008 r. do dnia 16 listopada 2010 r. w W., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, będąc funkcjonariuszem Centralnego Biura Antykorupcyjnego, nie dopełnił obowiązków wynikających z uregulowań zawartych w art. 7, 8, 46 ust. 4 ustawy o ochronie informacji niejawnych z dnia 5 sierpnia 2010 r. w ten sposób, iż wiedząc, że chronione są bez względu na upływ czasu dane mogące doprowadzić do identyfikacji funkcjonariuszy uprawnionych do wykonywania czynności operacyjno - rozpoznawczych oraz, że informacje niejawne, którym nadano określoną klauzulę tajności muszą być przetwarzane w warunkach uniemożliwiających ich nieuprawnione ujawnienie, zgodnie z przepisami określającymi wymagania dotyczące kancelarii tajnych, wytworzył, a następnie przechowywał, także po zakończeniu służby w (...), pliki tekstowe zawierające w swojej treści informacje niejawne o klauzuli „ściśle tajne” na nie posiadającym wymaganego certyfikatu bezpieczeństwa urządzeniu w postaci dysku twardego marki T. (...) stanowiącego jego własność, działając w ten sposób na szkodę polskiej służby specjalnej,

tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

II. w okresie od 16 września 2012 r. do 3 grudnia 2012 r., daty dziennej bliżej nieustalonej, w W., działając wspólnie i w porozumieniu z C. B. i A. K., ujawnił wbrew przepisom ustawy osobom nieuprawnionym - dziennikarzom „(...)” M. B. i D. T. oraz Gazety (...) W. C. - regulowane stosownymi zarządzeniami informacje niejawne o klauzuli „ściśle tajne” i „tajne” dotyczące m.in. czynności operacyjno - rozpoznawczych wykonywanych przez funkcjonariuszy Centralnego Biura Antykorupcyjnego, wytwarzania i posługiwania się tzw. dokumentami legalizacyjnymi i udostępnił fotografie obrazujące funkcjonariuszy (...) w trakcie prowadzonych czynności operacyjno-rozpoznawczych, jak również dokumenty uniemożliwiające ustalenie danych identyfikujących funkcjonariusza oraz wbrew przyjętemu na siebie pisemnemu zobowiązaniu informacje, z którymi zapoznał się w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych w (...),

tj. o czyn z art. 265 § 1 k.k. i art. 266 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

C. B. o to, że:

III. w okresie od 29 września 2008 r. do dnia 30 marca 2012 r. w W., w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, będąc funkcjonariuszem Centralnego Biura Antykorupcyjnego, nie dopełnił obowiązków wynikających z uregulowań zawartych w art. 7, 8, 46 ust. 4 ustawy o ochronie informacji niejawnych z dnia 5 sierpnia 2010 r. w ten sposób, iż wiedząc, że chronione są bez względu na upływ czasu dane mogące doprowadzić do identyfikacji funkcjonariuszy uprawnionych do wykonywania czynności operacyjno - rozpoznawczych oraz, że informacje niejawne, którym nadano określoną klauzulę tajności muszą być przetwarzane w warunkach uniemożliwiających ich nieuprawnione ujawnienie, zgodnie z przepisami określającymi wymagania dotyczące

kancelarii tajnych, kilkakrotnie wytworzył, a następnie przechowywał, także po zakończeniu służby w (...), pliki tekstowe zawierające w swojej treści informacje niejawne o klauzuli „ściśle tajne” i „tajne” na nie posiadającym wymaganego certyfikatu bezpieczeństwa urządzeniu w postaci pendrive marki K. (...) w obudowie koloru czarnego stanowiącego jego własność oraz ręczne zapiski tekstowe w formie, m.in. protokołów zdawczo - odbiorczych, spisów środków rzeczowych i wyposażenia lokali mieszkalnych nabytych z funduszu operacyjnego (...) zawierające w swojej treści informacje niejawne o klauzuli „ściśle tajne” ujęte na kartkach nie posiadającego żadnych zabezpieczeń zeszytu formatu A4, w twardej okładce koloru brązowego, działając w ten sposób na szkodę polskiej służby specjalnej,

tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.,

IV. w okresie od 16 września 2012 r. do 3 grudnia 2012 r., daty dziennej bliżej nieustalonej, w W., działając wspólnie i w porozumieniu z R. J. i A. K., ujawnił wbrew przepisom ustawy osobom nieuprawnionym - dziennikarzom „(...)” M. B. i D. T. oraz Gazety (...) W. C. - regulowane stosownymi zarządzeniami informacje niejawne o klauzuli „ściśle tajne” i „tajne” dotyczące, m.in. czynności operacyjno - rozpoznawczych wykonywanych przez funkcjonariuszy Centralnego Biura Antykorupcyjnego, wytwarzania i posługiwania się, tzw. dokumentami legalizacyjnymi i udostępnił fotografie obrazujące funkcjonariuszy (...) w trakcie prowadzonych czynności operacyjno - rozpoznawczych, jak również dokumenty uniemożliwiające ustalenie danych identyfikujących funkcjonariusza oraz wbrew przyjętemu na siebie pisemnemu zobowiązaniu informacje, z którymi zapoznał się w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych w (...),

tj. o czyn z art. 265 § 1 k.k. i art. 266 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

A. K. o to, że:

V. w okresie od 16 września 2012 r. do 3 grudnia 2012 r., daty dziennej bliżej nieustalonej, w W., działając wspólnie i w porozumieniu z C. B. i R. J., będąc funkcjonariuszem Centralnego Biura Antykorupcyjnego, nie dopełnił obowiązków, poprzez ujawnienie wbrew przepisom ustawy osobom nieuprawnionym - dziennikarzom „(...)” M. B. i D. T. oraz Gazety (...) W. C. - regulowanych stosownymi zarządzeniami informacji niejawnych o klauzuli „ściśle tajne” i „tajne” dotyczących m.in. czynności operacyjno - rozpoznawczych wykonywanych przez funkcjonariuszy Centralnego Biura Antykorupcyjnego, wytwarzania i posługiwania się tzw. dokumentami legalizacyjnymi i udostępnienie fotografii obrazujących funkcjonariuszy (...) w trakcie prowadzonych czynności operacyjno - rozpoznawczych, jak również dokumentów uniemożliwiających ustalenie danych identyfikujących funkcjonariusza oraz wbrew przyjętemu na siebie pisemnemu zobowiązaniu informacji, z którymi zapoznał się w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych, działając w ten sposób na szkodę polskiej służby specjalnej,

tj. o czyn z art. 231 § 1 k.k. i art. 265 § 1 k.k. i art. 266 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 2 marca 2017 r.:

1. oskarżonego R. J. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt I, modyfikując opis czynu w ten sposób, że w miejsce zapisu „ art. 46 ust. 4” wpisał „ art. 46 pkt 4” i przyjmując, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję występku z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na podstawie art. 231 § 1 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;
2. na podstawie art. 41 §1 k.k., w związku ze skazaniem w pkt 1, orzekł wobec oskarżonego R. J. zakaz wykonywania zawodu funkcjonariusza powołanego do ochrony bezpieczeństwa publicznego na okres 1(jednego) roku;
3. oskarżonego R. J. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt II, eliminując z opisu czynu osobę oskarżonego A. K. i przyjmując, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję występku z art. 265 § 1 k.k. i art. 266 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na podstawie art. 265 § 1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

4. na podstawie art. 41 § 1 k.k., w związku ze skazaniem w pkt 3, orzekł wobec oskarżonego R. J. zakaz wykonywania zawodu funkcjonariusza powołanego do ochrony bezpieczeństwa publicznego na okres 1(jednego) roku;

5. na podstawie art. 85 i art. 86 § 1 k.k. oraz art. 90 § 2 k.k. (w wersji obowiązującej do czasu wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw) w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył oskarżonemu R. J. kary pozbawienia wolności wymierzone w pkt 1 i 3 oraz zakazy orzeczone w pkt 2 i 4 i wymierzył karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu funkcjonariusza powołanego do ochrony bezpieczeństwa publicznego na okres 2 (dwóch) lat;

6. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. (w wersji obowiązującej do czasu wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw) w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu R. J. wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności na okres 5 (pięciu) lat próby;

7. na podstawie art. 71 § 1 k.k. (w wersji obowiązującej do czasu wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw) w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego R. J. karę grzywny w wymiarze 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł;

8. oskarżonego C. B. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt III, modyfikując opis czynu w ten sposób, że w miejsce zapisu „art. 46 ust. 4” wpisał „art. 46 pkt 4” i przyjmując, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję występkę z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., na podstawie art. 231 § 1 k.k. wymierzył karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

9. na podstawie art. 41 § 1 k.k., w związku ze skazaniem w pkt 8, orzekł wobec oskarżonego C. B. zakaz wykonywania zawodu funkcjonariusza powołanego do ochrony bezpieczeństwa publicznego na okres 1(jednego) roku;

10. oskarżonego C. B. uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt IV, eliminując z opisu czynu osobę oskarżonego A. K. i przyjmując, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję występkę z art. 265 § 1 k.k. i art. 266 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., na podstawie art. 265 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

11. na podstawie art. 41 § 1 k.k., w związku ze skazaniem w pkt 10, orzekł wobec oskarżonego C. B. zakaz wykonywania zawodu funkcjonariusza powołanego do ochrony bezpieczeństwa publicznego na okres 1 (jednego) roku;

12. na podstawie art. 85 i art. 86 § 1 k.k. oraz art. 90 § 2 k.k. (w wersji obowiązującej do czasu wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw) w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączył oskarżonemu C. B. kary pozbawienia wolności wymierzone w pkt 8 i 10 oraz zakazy orzeczone w pkt 9 i 11 i wymierzył karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz środek karny w postaci zakazu wykonywania zawodu funkcjonariusza powołanego do ochrony bezpieczeństwa publicznego na okres 2 (dwóch) lat;

13. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. (w wersji obowiązującej do czasu wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych, innych ustaw) w zw. z art. 4 § 1 k.k. warunkowo zawiesił oskarżonemu C. B. wykonanie kary łącznej pozbawienia wolności na okres 5 (pięciu) lat próby;

14. na podstawie art. 71 § 1 k.k. (w wersji obowiązującej do czasu wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw) w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego C. B. karę grzywny w wymiarze 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 50 (pięćdziesiąt) zł;

15. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonym R. J. oraz C. B. na poczet orzeczonych wobec nich kar grzywny okresy rzeczywistego pozbawienia wolności z tytułu zatrzymania od dnia 18 grudnia 2013 r. do dnia 19 grudnia 2013 r., przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

16. oskarżonego A. K. uniewinnił od popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt V, tj. występku z art. 231 § 1 k.k. i art. 265 § 1 k.k. i art. 266 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a kosztami procesu w tym zakresie obciążył Skarb Państwa.

Wyrok zawiera nadto rozstrzygnięcie w przedmiocie dowodów rzeczowych i kosztów sądowych.

Od powyższego wyroku apelacje złożyli obrońcy oskarżonych R. J. i C. B. oraz prokurator. Obrońcy oskarżonych zaskarżyli wyrok w całości, przy czym apelacja obrońcy oskarżonego C. B. jest w części niejawną (k.151 – 159 akt niejawnych).

Obrońca oskarżonego R. J. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na rozstrzygnięcie, a mianowicie:

1. art. 180 § 3 k.p.k. w zw. z art. 15 ust. 2 pkt 1 prawa prasowego w zw. z art. 16 ust. 1 prawa prasowego, polegającą na jego przedwczesnym i dowolnym zastosowaniu, a także zastosowaniu jego wykładni rozszerzającej i rozciągającej tajemnicy dziennikarskiej na okoliczności inne niż umożliwiające identyfikację osób udzielających informacji opublikowanych albo przekazanych do opublikowania, a ponadto dowolne przyjęcie przez Sąd I instancji - bez oświadczenia wnioskowanych świadków - iż w dniu składania wniosku dowodowego tudzież wydania postanowienia o jego oddaleniu, osoba ta podtrzymywała chęć zachowania anonimowości, podczas gdy zgodnie z art. 16 ust. 1 prawa prasowego osoba udzielająca informacji opublikowanych może zwolnić dziennikarza z obowiązku zachowania tajemnicy dziennikarskiej, a której to okoliczności Sąd I instancji nie ustalił i w konsekwencji dowolnie i przedwczesnie wydał postanowienie o oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadków dziennikarzy M. B., D. T. z portalu „(...)” oraz W. C. z Gazety (...);

2. art. 180 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k., poprzez stwierdzenie, iż okoliczności objęte wnioskiem, tj. ustalenie sposobu w jaki kontaktowały się osoby przekazujące informacje, zakresu przekazanych informacji (a nieopublikowanej), okoliczności dotyczących przekazywaniu informacji (co do miejsca i okresu czasowego) oraz pochodzenie informacji, które narażały na szkodę polskie służby specjalne poprzez ujawnienie informacji objętych klauzulą „ściśle tajne” w tym danych funkcjonariuszy prowadzących operacje tajne, mające na celu zwalczanie przestępczości korupcyjnej, a także sposobu jej działania, nie są niezbędne dla dobra wymiaru sprawiedliwości, podczas gdy bezpieczeństwo operacji związanych ze ściganiem przestępczości korupcyjnej bezsprzecznie leży w interesie wymiaru sprawiedliwości, a okoliczności objętych wnioskiem obrona nie mogła przeprowadzić za pomocą innego dowodu, czym ograniczono oskarżonym prawo do obrony w jego aspekcie materialnym, bowiem oskarżeni pozbawieni byli możliwości przeciwstawienia się tezom zawartym w akcie oskarżenia, które wysnute były w ocenie obrony jedynie na podstawie danych logowania do stacji (...) zlokalizowanej w pobliżu (...) S.A.;

3. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. polegającą na oddaleniu - mimo podnoszonych przez obronę okoliczności wykazujących nieprawidłowości w zabezpieczeniu dowodu i uzasadnionym podejrzeniu, iż pliki tekstowe opisane w punkcie I skarżonego wyroku, mogły zostać wgrane na dysk w okresie gdy oskarżony R. J. nie znajdował się w jego posiadaniu - wniosku dowodowego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu informatyki śledczej, odzyskiwania, zabezpieczania i usuwania danych informatycznych, na okoliczność stwierdzenia, czy dane zapisane na zewnętrznym dysku twardym T. (...) należącym do oskarżonego R. J., znajdującym się w aktach sprawy, są tożsame z danymi będącymi przedmiotem oględzin zawartości dysku twardego T. (...) pochodzącymi z kopii binarnej w/w nośnika, bowiem w ocenie Sądu I instancji okoliczność, która miała być udowodniona tj. tożsamość sum kontrolnych dysku źródłowego i kopii binarnej, nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie, podczas gdy - co potwierdził w swych zeznaniach świadek B. K., którego zeznaniom Sąd I instancji dał wiarę w całości - to właśnie tożsamość sum kontrolnych jest podstawą twierdzenia, iż materiał dowodowy nie został zmieniony, i co Sądowi I instancji było znane bowiem, w uzasadnieniu skarżonego wyroku wskazał na znaczenie weryfikacji sum kontrolnych, dając wiarę protokołowi oględzin zawartości dysku twardego m-ki S. (...) z laptopa L. (...);

4. art. 2 § 1 pkt 1 k.p.k., w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 193 § 1 k.p.k., polegającą na dowolnym ustaleniu przez Sąd I instancji prawidłowości wykonania kopii binarnej należącego do oskarżonego R. J. dysku twardego T. (...), co w świetle braku weryfikacji sum kontrolnych i podnoszonych przez obronę okoliczności wykazujących nieprawidłowości w zabezpieczeniu dowodu i uzasadnionych podejrzeń, iż pliki tekstowe opisane w punkcie I skarżonego wyroku, mogły zostać wgrane na dysk w okresie gdy oskarżony R. J. nie znajdował się w jego posiadaniu, wymagało dodatkowej weryfikacji przez Sąd I instancji i przeprowadzenia w tym celu stosownej opinii biegłego, bowiem okoliczności objęte wnioskiem wymagają wiedzy specjalnej;

5. art. 6 k.p.k. w zw. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. i potraktowanie wniosku dowodowego obrońcy o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu informatyki śledczej, odzyskiwania, zabezpieczania i usuwania danych informatycznych, na okoliczność stwierdzenia, czy dane zapisane na zewnętrznym dysku twardym T. (...) należącym do oskarżonego R. J., znajdującym się w aktach sprawy, są tożsame z danymi będącymi przedmiotem oględzin zawartości dysku twardego T. (...) pochodzącymi z kopii binarnej w/w nośnika, jako spóźnionego i jego oddaleniu, podczas gdy konieczność przeprowadzonego wnioskowanego dowodu pojawiła się dopiero po wysłuchaniu zeznań świadka B. K., który podał, iż wyłącznie tożsamość sum kontrolnych jest gwarancją tego, iż materiał dowodowy nie został zmieniony, czym Sąd I instancji skutecznie ograniczył oskarżonemu prawo do obrony w jego aspekcie materialnym, bowiem oskarżony R. J. pozbawiony został możliwości podważenia wiarygodności zawnioskowanego przez oskarżyciela dowodu, który był podstawą uznania go winnym czynu opisanego w punkcie I skarżonego wyroku;

6. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k., polegającą na oddaleniu wniosku dowodowego zawartego w punkcie 7 pisma z dnia 9 czerwca 2016, o zobowiązanie Centralnego Biura Antykorupcyjnego do przedłożenia dokumentacji z postępowania wyjaśniającego prowadzonego pod sygn. RCW 20/12 na okoliczność zakresu prowadzonego postępowania, a w szczególności informacji czy w ramach postępowania zwracano się do Spółki (...) S.A. oraz (...) sp. z o.o. o udostępnienie monitoringu za okres 16 września 2012 r. do 3 grudnia 2012 r. , bowiem w ocenie Sądu I instancji wnioskowany dowód jest spóźniony, a okoliczność na którą ma być przeprowadzony nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy oraz nieuprawnionym przyjęciu, iż gdyby taki materiał istniał - znajdowałby się w zebranych w sprawie materiale dowodowym, podczas gdy ustalenie czy służby dysponowały nagraniami monitoringu miało znaczenie dla rozpoznania sprawy, bowiem wina oskarżonego R. J. w zakresie czynu wskazanego w punkcie II skarżonego wyroku, w dużej mierze została oparta na podstawie danych logowania do stacji (...) zlokalizowanej w pobliżu (...) S.A. a nagrania te mogłyby wykazać, iż sprawcą zarzucanych oskarżonym czynów byli inni funkcjonariusze (...);

7. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 5 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., polegającą na przekroczeniu przez Sąd I instancji granic swobodnej oceny dowodu z danych logowania (...) poprzez uznanie, iż fakt logowania się telefonu oskarżonego R. J. do stacji (...) w pobliżu (...) S.A. świadczy o jego winie w zakresie czynu opisanego w punkcie II skarżonego wyroku, przy jednoczesnym nieuwzględnieniu okoliczności, iż logowanie te uzasadnione było wizytami R. J. w Wytwórni (...) przy ul. (...) w W. w okresie między 16 września a 3 grudnia 2012 r. - potwierdzonymi przez świadka J. R. - a także przy dobrowolnym i niekorespondującym z innym zebranych w sprawie materiałem dowodowym stwierdzeniu, iż kilkugodzinna obecność w różnych innych miejscach w okolicach redakcji Gazety (...) nie ekskulpuje oskarżonych i nie daje im alibi, które to twierdzenie wprost godzi w wyrażoną w art. 5 k.p.k. regułę domniemania niewinności i sprzeczne jest z zasadami doświadczenia życiowego, bowiem zakłada, iż agent służb specjalnych, wyszkolony w pracy dochodzeniowej i operacyjnej, przekaze dane dziennikarzom w siedzibie ich gazety, ignorując przy tym monitoring budynku (...) S.A. oraz sąsiedniego (...) sp. z o.o. jak również monitoring znajdujący się na skrzyżowaniach ulic (...);

8. art. 4 k.p.k. w art. 5 § 1 i 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k., polegającą na uwzględnieniu w uzasadnieniu wyroku jedynie okoliczności przemawiających na niekorzyść oskarżonego R. J., rozstrzygnięcie istniejących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego oraz wydanie wyroku na podstawie jedynie części dowodów, a także nieuwzględnienie przy ich ocenie zasad prawidłowego rozumowania, oraz wiedzy i zasad doświadczenia życiowego, co przejawiało się w szczególności poprzez:

a. ustalenie, że oskarżony R. J. w okresie między 8 grudnia 2008 r. a 16 listopada 2010 r. w W. jako funkcjonariusz (...) wytworzył a następnie przechowywał, także po zakończeniu służby w (...) pliki tekstowej zawierające w swojej treści informacje niejawne o klauzuli „ściśle tajne” na nieposiadającym wymaganego certyfikatu bezpieczeństwa urzędzeniu w postaci dysku twardego matki T. (...), mimo że jak ustalił Sąd R. J. nabył przedmiotowy dysk w dniu 29 maja 2012 r.,

b. ustalenie, że zeznania świadka B. K. pozwoliły na stwierdzenie, że zatrzymany u oskarżonego R. J. sprzęt komputerowy nie był poddany ingerencji ze strony innych osób, mimo braku właściwej ekspertyzy specjalistycznej w tym zakresie o co wnioskowała obrona,

c. ustalenie, że sprzęt komputerowy może być dostarczony do analizy bez żadnych zabezpieczeń np. w postaci pudełka czy worka, mimo że kwestie te odmiennie regulują zasady informatyki śledczej,

d. ustalenie, że wiadomość tekstowa (e - mail) wysłana przez R. J. w dniu 4 grudnia 2012r. do C. B. stanowi dowód obciążający R. J. i C. B. jako winnych przekazania informacji dziennikarzom Gazety (...) mimo, że gdyby faktycznie popełnili oni ten czyn, to zgodnie z zasadami logiki i doświadczenia życiowego, nie uzgadnialiby dalszego trybu postępowania, już po ujawnieniu tych wiadomości, za pośrednictwem e - mail,

e. ustalenie, że oskarżony R. J. działając wspólnie i w porozumieniu z C. B. przekazał osobom nieuprawnionym tj. dziennikarzom „(...)” M. B. i D. T. oraz Gazety (...) W. C. zdjęcia wykonane podczas tajnych operacji w szczególności obrazujące T. K. nad walizką pieniędzy mimo braku istnienia jakiegokolwiek dowodu w tym zakresie,

9. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 92 k.p.k. polegającą na braku uwzględnienia okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego R. J., a także wydaniu wyroku skazującego mimo istnienia w przedmiotowej sprawie niedających się usunąć wątpliwości co do jej stanu faktycznego, a zwłaszcza ustalenia, iż R. J. działając wspólnie i w porozumieniu z C. B. ujawnił wbrew przepisom ustawy osobom nieuprawnionym tj. dziennikarzom „(...)” M. B. i D. T. oraz Gazety (...) W. C. - informacje niejawne o klauzuli „ściśle tajne” i „tajne” dotyczące m.in. czynności operacyjno - rozpoznawczych, jak również dokumenty uniemożliwiające ustalenie danych identyfikujących funkcjonariusza, podczas gdy w stanie faktycznym przedmiotowej sprawy nie istnieją żadne dowody wskazujące na dokonanie przez R. J. w/w czynu;

10. art. 410 k.p.k. oraz art. 424 § 1 k.p.k. poprzez nieprzyjęcie za podstawę wyroku całokształtu okoliczności ujawnionych w trakcie rozprawy, jak również nie zawarcie wszystkich elementów, które zgodnie z art. 424 § 1 k.p.k. winny się w nim znaleźć, przejawiającą się w tym, że:

a. w uzasadnieniu wyroku nie wskazano jakie konkretnie informacje opublikowane w artykułach prasowych są informacjami niejawnymi o klauzuli „ściśle tajne” i „tajne” dotyczącymi m.in. czynności operacyjno - rozpoznawczych wykonywanych przez funkcjonariuszy Centralnego Biura Antykorupcyjnego;

b. nie została uwzględniona część zeznań świadków P. W. z dnia 25 stycznia 2016 r., A. M. z lutego 2016 r., M. K. (1), W. O. z dnia 27 maja 2015 r. P. P., K. W. w których zeznali oni o braku jakiegokolwiek konfliktu między oskarżonymi a T. K., a także o braku istnienia jakiegokolwiek żalu ze strony oskarżonych R. J. czy C. B. w związku z odejściem z (...);

c. w uzasadnieniu wyroku nie uwzględniono okoliczności związanych z dostępem przez innych funkcjonariuszy (...) do dokumentów związanych z prowadzonymi przez (...) operacjami specjalnymi, o których pisano w opublikowanych artykułach prasowych, a który to dostęp miał miejsce podczas kontroli przeprowadzonej w 2009 r. w IV Wydziale (...) dotyczącej prawidłowości wszystkich Legalizacyjnych Przedsięwzięć Operacyjnych i Kombinacji Operacyjnych z udziałem funkcjonariuszy pod przykrywką.

W konkluzji apelacji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego R. J. od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego C. B. w części jawnej apelacji zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1. rażące naruszenie przepisów prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wyroku, a to:

a) art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez niesłuszne i niezgodne z prawem oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego C. B. o wezwanie i przesłuchanie w charakterze świadków dziennikarzy M. B., D. T. z portalu (...) oraz W. C. z Gazety (...), w szczególności na okoliczność publikowanych artykułów wskazania miejsca spotkania z agentem (...) który miał przekazać informację, ustalenia, czy do przekazania informacji doszło, jak jest wskazane w akcie oskarżenia w budynku (...), w jaki sposób skontaktował się były agent (...) z dziennikarzami, kto był osobą która przekazała informacje, w szczególności, czy był to oskarżony C. B.,

b) art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 180 § 3 k.p.k. w zw. z art. 16 ust. 1 prawa prasowego, poprzez niesłuszne i niezgodne z prawem oddalenie wniosku dowodowego oskarżonego C. B. o wezwanie i przesłuchanie w charakterze świadków dziennikarzy M. B., D. T. z portalu (...) oraz W. C. z Gazety (...) polegające na wadliwym zastosowaniu wyżej wymienionego przepisu prawa procesowego oraz zaniechaniu zastosowania wyżej wymienionego przepisu prawa prasowego i przekroczenie kompetencji Sądu oraz dowolne przyjęcie, wbrew materiałowi dowodowemu sprawy, że informator podtrzymał chęć zachowania anonimowości, podczas gdy bez przesłuchania dziennikarzy takiej wiedzy Sąd orzekający nie miał i nie mógł mieć,

c) art. 92 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez oparcie wyrokowania na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, a będącym tylko domysłem, a nawet wymysłem Sądu orzekającego,

d) art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k., polegającą na oparciu orzeczenia w przedmiotowej sprawie tylko na części materiału dowodowego, która zdaniem Sądu potwierdziła oskarżenie, z pominięciem dowodów, które je podważały, co było skutkiem przekroczenia granicy swobodnej oceny dowodów, dokonaniem tej oceny w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego w sposób uniemożliwiający ustalenie prawdy obiektywnej i sformułowania w ramach tej oceny niesłusznych merytorycznie wniosków, iż oskarżony dokonał zarzucanego mu czynu, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego w sprawie nie pozwala na przyjęcie jego sprawstwa,

e) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez niewskazanie wbrew przepisom ustawy, jakie fakty uznano za udowodnione, jakie nie zostały udowodnione, na jakich w tej mierze oparto się dowodach i dlaczego nie uznano dowodów przeciwnych, zaprzeczanie kolejnymi akapitami uzasadnienia myślom i wywodom przedstawionym w poprzednich akapitach, np. co do zarzutów nadmiernego komunikowania się ze sobą oskarżonych R. J. i C(...) B., co ma świadczyć o zмовie, podczas gdy podobne komunikowanie się z oskarżonym A. K. takiej zмовy już nie wykazuje, przyjęcie, że przekazanie nastąpić miało w datach wskazanych na odczytach (...)ów z jednoczesnym negowaniem tych zapisów, jako dowód w sprawie,

f) art. 193 k.p.k. polegające na:

(a) niezasięgnięciu opinii biegłego z zakresu telekomunikacji na okoliczność wyjaśnienia charakteru pracy stacji (...), logowań do stacji, pracy stacji (...) w czasie przeciążenia, np. czy telefon, który nie przemieszcza się może logować się do kilku stacji jednocześnie i wydanie przez Sąd I instancji własnej opinii w tym zakresie w oparciu o własne informacje bez jednoczesnego wskazania ich źródła, szczególnie, że nie są to informacje powszechnie znane, a specjalistyczne,

(b) niezasięgnięciu opinii biegłego psychologa oraz językoznawcy w szczególności na okoliczność analizy psychologicznej i językowej wiadomości e - mailowej wysłanej przez oskarżonego R. J. do oskarżonego C. B., motywów jej wysłania, przesłanek, znaczenia użytych słów i wyrażań i wydanie przez Sąd I instancji opinii w tym zakresie bez wskazania dlaczego Sąd tłumaczy słowa i wyrażenia w podany w uzasadnieniu sposób, skoro równie wiarygodną i podobną moc ma odmienne tłumaczenie zacytowanych przez Sąd wyrażań i zwrotów,

g) art. 5, art. 7, art. 8, art. 46 pkt 4 ustawy o ochronie informacji niejawnych, polegające na uznaniu wbrew przepisom ustawy oraz treściom zawartym w zabezpieczonych u oskarżonego dokumentach, że pliki tekstowe zapisane na zabezpieczonym u oskarżonego pendrivie K. D. 8 G zawierają w swej treści informacje o klauzuli „ściśle tajne” i „tajne”

oraz, że treści takie zawierają zapiski tekstowe w formie m.in. protokołów zdawczo - odbiorczych, spisów środków rzeczowych i wyposażenia lokali mieszkalnych, podczas gdy żaden ze wskazanych dokumentów treści o wskazanych klauzulach nie posiada, a zapisane tam treści nie kwalifikują się, by taką klauzulą mogły być opatrzone,

2. sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, przyjętego za podstawę wyroku, w szczególności poprzez:

a) przyjęcie wbrew dowodom zebranych w sprawie, że oskarżony wytworzył, a następnie przechowywał pliki tekstowe zawierające w swojej treści informacje niejawne, podczas gdy, jak podnoszono wyżej, żaden z dokumentów zapisanych na pendrivie K. D. 8 G oraz na ręcznych zapiskach tekstowych w formie, np. protokołów zdawczo - odbiorczych, spisów środków rzeczowych i wyposażenia lokali mieszkalnych nie zawiera treści o wskazanych klauzulach, a zapisane tam treści nie kwalifikują się, by taką klauzulą były opatrzone,

b) przyjęcie wbrew zasadom logicznego myślenia oraz zasadom współżycia społecznego, z dowolną, a nie swobodną oceną materiału dowodowego zebranego w sprawie, że kontakty pozasłużbowe, jakie utrzymywali ze sobą oskarżeni C. B. i R. J., zarówno telefoniczne, jak i osobiste wskazują na cokolwiek innego niż kontakty towarzyskie i dotyczące planowanych wspólnych przedsięwzięć biznesowych, np. organizacji skansenu wsi, z jednoczesnym przyjęciem, że podobne, równie częste kontakty utrzymywane z oskarżonym A. K. bądź przez tegoż oskarżonego nic nie oznaczają,

c) przyjęcie wbrew dowodom zebranych w sprawie, że oskarżony C. B. kontaktował się kiedykolwiek z wymienionymi w akcie oskarżenia dziennikarzami Gazety (...) lub portalu (...) lub innymi dziennikarzami, że przekazał fotografie lub jakiegokolwiek informacje dziennikarzom, bez stwierdzenia, jakie dowody na to wskazują,

d) przyjęcie wbrew zebranych w sprawie dowodom i bez wskazania, które dowody mają o tym świadczyć, że oskarżony C. B. posiadał wiedzę na tematy poruszane w artykułach, że posiadał lub miał dostęp do zdjęć, które się tam ukazały, że posiadał lub miał dostęp do legitymacji dziennikarskiej, która ukazała się w artykułach lub jej reprodukcji,

e) fragmentaryczne i wybiórcze przyjmowanie okoliczności za dowód w sprawie, tworzenie na ich podstawie fikcji literackich, które nie mają odzwierciedlenia w materiale dowodowym sprawy, np. co do odczytów (...)ów, analizy e - maila na stronie 23 części jawnej uzasadnienia, przypisywanie oskarżonemu C. B. myśli i zamierzeń, które są tylko wymysłem Sądu orzekającego,

3. naruszenie prawa materialnego, a to art. 106 k.k. poprzez uznanie, że oskarżony C. B. był karany za przestępstwo z art. 226 § 1 k.k., podczas gdy skazanie uległo zatarciu i w świetle obowiązujących przepisów oskarżony nie jest osobą karaną.

W konkluzji apelacji obrońca wniosła o:

- uchylenie postanowienia Sądu I instancji z 17 stycznia 2017 r. o oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadków dziennikarzy M. B., D. T. z portalu „(...)” oraz W. C. z Gazety (...) na okoliczność treści publikowanych artykułów oraz dopuszczenie i przeprowadzenie w sprawie wnioskowanych dowodów;

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów.

Prokurator zaskarżył wyrok w części dotyczącej oskarżonego A. K. na jego niekorzyść. Wyrokowi w zaskarżonej części zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania karnego, która miała wpływ na treść wyroku, a mianowicie art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art. 92, art. 167, art. 366 § 1 oraz art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegającą na jednostronnej, dowolnej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, przeprowadzaniu oceny dowodów wbrew zasadom prawidłowego rozumowania, wskazaniom wiedzy i doświadczeniu życiowemu, niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy, niezasadne obdarzenie walorem wiarygodności wyjaśnień oskarżonego A. K. złożonych na rozprawie głównej poprzez uwzględnienie wynikających z tych dowodów wyłącznie

okoliczności korzystnych dla oskarżonego, z jednoczesnym pominięciem dowodów i okoliczności przemawiających na jego niekorzyść, a także niezasadne przyjęcie, że w sprawie zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, które winny być rozstrzygnięte na korzyść oskarżonego, co doprowadziło do niesłusznego uniewinnienia A. K. od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie V aktu oskarżenia czynu;

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na wyrażeniu błędnego poglądu, iż dowody ujawnione na rozprawie i ustalone na ich podstawie okoliczności, nie są wystarczające do uznania, że oskarżony A. K., dopuścił się popełnienia przestępstwa zarzucanego w punkcie V aktu oskarżenia, a zatem nie pozwalają faktowi tego uznać za udowodniony, podczas gdy dowody te i okoliczności ocenione we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzą do wniosku przeciwnego.

W konkluzji apelacji prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do A. K. i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora nie zasługuje na uwzględnienie. Zasadne są apelacje obrońców oskarżonych R. J. i C. B..

I.

Przypisane oskarżonym R. J. i C. B. czyny z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Oskarżony R. J. zaprzeczył, aby na zabezpieczonym u niego dysku twardym (...) znajdowały się pliki tekstowe, o których mowa na k. 211 – 212, tom II akt zaopatrzonych klauzulą „ściśle tajne”. Wyżej wymieniony dysk został zabezpieczony w trakcie przeprowadzonego w dniu 18 grudnia 2013 r. przeszukania miejsca zamieszkania oskarżonego. Podczas tego przeszukania nie dokonano w obecności oskarżonego oględzin zawartości powyższego dysku, ani też nie sporządzano tzw. kopii binarnej plików znajdujących się na dysku. Oględziny dysku przeprowadzono dopiero w dniu 30 stycznia 2014 r. i w trakcie tych oględzin sporządzono kopię binarną. Przy wykonywaniu powyższych czynności nie był obecny R. J.. W trakcie odtwarzania w dniu 7 lipca 2014 r. płyty, na której utrwalono zawartość zabezpieczonego dysku ujawniono plik zawierający informacje opisane na k. 208 -210, tom II akt zaopatrzonych klauzulą „ściśle tajne”.

Dysk twardy zabezpieczony u oskarżonego R. J. był przechowywany w Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, a jego zawartość była badana przez funkcjonariuszy tego Biura, którzy wykonali też kopię binarną. Ujawnienie na dysku pliku tekstowego zawierającego informacje o działalności Centralnego Biura Antykorupcyjnego, skutkowało postawieniem R. J. zarzutu popełnienia przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. W powyższej sytuacji, twierdzenia oskarżonego - że w czasie, kiedy dysk był w jego władaniu, to nie znajdował się na nim wyżej wymieniony plik tekstowy – należało zweryfikować w oparciu o opinię biegłego lub instytutu spoza struktur służb specjalnych.

Funkcjonariusz Centralnego Biura Antykorupcyjnego przeprowadzający badania zawartości dysku twardego ustalił, że plik tekstowy stanowiący podstawę postawienia oskarżonemu R. J. zarzutu popełnienia czynu z art. 231 § 1 k.k. został utworzony 8 grudnia 2008 r. i w dniu tym dokonano ostatniego zapisu. Nie oznacza to, że plik ten został umieszczony na zabezpieczonym u oskarżonego dysku twardym w powyższej dacie. Należy w tym miejscu zauważyć, że Sąd I instancji nie zakwestionował wyjaśnień R. J., iż zabezpieczony dysk marki (...) nabył on w 2012 r. Tym samym bezspornym jest, że w dniu 8 grudnia 2008 r. nie zamieszczono na przedmiotowym dysku pliku tekstowego, o którym mowa na k. 211 – 212, tom II akt oznaczonych klauzulą „ściśle tajne”. Skoro tak, to przeprowadzone przez funkcjonariusza Centralnego Biura Antykorupcyjnego oględziny dysku (...) nie dawały podstawy do wykluczenia możliwości umieszczenia na tym dysku wyżej wymienionego pliku tekstowego po tym jak dysk został zabezpieczony przez funkcjonariuszy Centralnego Biura Antykorupcyjnego, a przed sporządzeniem kopii binarnej.

Na rozprawie przesłuchano w charakterze świadka B. K., który w Centralnym Biurze Antykorupcyjnym zajmował się sporządzaniem kopii binarnych. Świadek ten wyjaśnił, że kopia binarna odzwierciedla wszystkie dane znajdujące się na danym nośniku pamięci i jest kopią lustrzaną zawierającą każdy bit informacji. Po zakończeniu kopiowania sprawdza się tzw. „sumę kontrolną” kopii oraz oryginału i jeżeli są one identyczne, to oznacza, że skopiowano cały materiał z danego nośnika pamięci. Świadek ten – co jednoznacznie wynika z jego zeznań – nie badał kiedy konkretne pliki zostały umieszczone na dysku zabezpieczonym u oskarżonego R. J.. Opisał też sposób przechowywania nośników pamięci, a mianowicie: „...nośnik jest transportowany przez jednostkę wykonującą czynności do delegatury bądź też centrali, a następnie ta jednostka przesyła ten materiał bezpośrednio do naszego wydziału. W wydziale jest przechowywany w pomieszczeniach wydzielonej strefy bezpieczeństwa do której mają dostęp jedynie funkcjonariusze mojego wydziału. Materiał przechowywany jest w stalowych szafach” (k. 1754). Tym samym do nośników pamięci, które były poddawane badaniom, poza osobą przeprowadzającą badania, dostęp mieli też inni pracownicy tam zatrudnieni. Należy przy tym zauważyć, o czym jest mowa w dalszej części niniejszego uzasadnienia, że podczas przechowywania nośników pamięci w jednostce Centralnego Biura Antykorupcyjnego, zajmującej się badaniami technicznymi, mieli do nich dostęp pracownicy tam zatrudnieni, a więc szerszy krąg osób.

Zaniechanie zweryfikowania wyjaśnień oskarżonego poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lub instytutu na okoliczność, czy plik tekstowy, o którym mowa w na k. 211 – 212, tom II akt oznaczonych klauzulą „ściśle tajne” został zamieszczony przed dokonaniem przeszukania pomieszczeń zajmowanych przez R. J., uniemożliwiło oskarżonemu wykazanie, że postawiony mu zarzut nie jest słuszny. Pozostaje to w kolizji z prawem oskarżonego do obrony. Oskarżony ma bowiem prawo oczekiwać, że sąd jest zobowiązany do podjęcia czynności zmierzających do jednoznacznego ustalenia rzeczywistego przebiegu zdarzeń będących przedmiotem rozpoznania. Oddalając wniosek dowodowy obrońcy oskarżonego R. J. dotyczący przeprowadzenia dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki na okoliczność, czy dane zapisane na dysku zabezpieczonym podczas przeszukania są tożsame z danymi zawartymi na kopii binarnej, Sąd I instancji stwierdził, że intencją obrony było wykazanie, że w dacie zabezpieczenia dysku, materiały niejawne będące przedmiotem postępowania, nie znajdowały się na tym dysku. Pomimo takiej konstatacji Sąd Okręgowy podniósł, że wyżej wymieniony wniosek dowodowy – zważywszy na etap prowadzonego postępowania – jest spóźniony i zmierza w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania gdyż nic nie stało na przeszkodzie do zgłoszenia powyższych wątpliwości w postępowaniu przygotowawczym i wtedy należało domagać się przeprowadzenia stosownego dowodu (k. 1793 – 1794). Sąd Okręgowy nie zauważył, że dowody mające na celu poczynienie ustaleń mających niewątpliwie znaczenie dla końcowego rozstrzygnięcia winny być przeprowadzone również na etapie postępowania sądowego, nawet jeśli wniosek o ich przeprowadzenie mógł zostać zgłoszony w fazie postępowania przygotowawczego.

Ignorując potrzebę dokonania ustaleń, o których mowa wyżej, Sąd I instancji całkowicie dowolnie ustalił, że, przed nabyciem dysku (...), tj. przed dniem 8 grudnia 2008 r., plik tekstowy zawierający informacje niejawne oskarżony przechowywał na innym nośniku pamięci.

Podczas mającego miejsce w dniu 8 grudnia 2013 r. przeszukania pomieszczeń zajmowanych przez C. B. zabezpieczono m. in. pendrive (...). Oględziny wyżej wymienionego nośnika i wykonanie kopii binarnej miało miejsce w dniu 31 stycznia 2014 r. Czynności powyższe zostały przeprowadzone przez pracownika Centralnego Biura Antykorupcyjnego i nie był przy nich obecny oskarżony. Do czasu przeprowadzenia oględzin i wykonaniu kopii binarnej pendrive był przechowywany w szafie pancerniej w pomieszczeniu służbowym pracownika Centralnego Biura Antykorupcyjnego, który był przesłuchany w dniu 2 września 2016 r. na niejawnej części rozprawy. Oskarżony C. B. w trakcie prowadzonego postępowania nie kwestionował, że na zabezpieczonym nośniku pamięci znajdowały się informacje, o których mowa na k. 219 – 221, tom II akt niejawnych.

Dla bytu przestępstwa z art. 231 § 1 k.k. zasadnicze znaczenie ma ustalenie, czy pliki tekstowe zawierające informacje niejawne, o których mowa wyżej, zostały uzyskane przez oskarżonych R. J. i C. B. w trakcie pełnienia służby w Centralnym Biurze Antykorupcyjnym i przed zakończeniem służby dysponowali oni wyżej wymienionymi plikami w sposób niezgodny z zasadami obowiązującymi w tym zakresie, a więc w miejscu zamieszkania i na nośnikach pamięci

nie mających wymaganego certyfikatu bezpieczeństwa. Z wyjaśnień C. B. wynika, że pendrive (...) oraz notatki i zapiski, o których mowa w postawionym mu zarzucie, zostały przez niego zabrane po zakończeniu służby. W toku przeprowadzonego postępowania nie zweryfikowano tych wyjaśnień.

W tym stanie rzeczy zaskarżony wyrok w części dotyczącej skazania oskarżonych R. J. i C. B. za czyny z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. nie mógł się ostać, a sprawa w powyższym zakresie podlega przekazaniu Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy niezbędne jest przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu informatyki lub opinii stosownego instytutu w celu ustalenia, czy pliki tekstowe, o których mowa na k. 210 – 211, tom II akt niejawnych zostały umieszczone przed dniem 8 grudnia 2013 r. na nośniku pamięci zabezpieczonym podczas przeszukania pomieszczeń należących do oskarżonego R. J., przy czym biegły bądź stosowny instytut nie powinni być związani ze służbami specjalnymi. W związku z tym, że powyższa opinia jest kluczowa dla rozstrzygnięcia w przedmiocie odpowiedzialności oskarżonego R. J. za zarzucony mu czyn z art. 231 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. Sąd Okręgowy winien rozważyć, czy tego rodzaju dowód nie powinien być przeprowadzony w ramach postępowania przygotowawczego. Sąd Okręgowy winien też rozważyć, czy zweryfikowanie wyjaśnień C. B., że dopiero po zwolnieniu go z Centralnego Biura Antykorupcyjnego zabrał on do miejsca zamieszkania pendrive (...) i notatki zawierające informacje niejawne, również nie wymaga przeprowadzenia czynności, które są możliwe do wykonania jedynie na etapie poprzedzającym postępowanie sądowe.

Obowiązkiem Sądu I instancji przy ponownym rozpoznaniu sprawy winno też być szczegółowe wyjaśnienie, w oparciu o uregulowania zawarte w ustawie o ochronie informacji niejawnych, czy i w jakiej części będące przedmiotem zarzutów dokumenty, bądź jak w przypadku oskarżonego C. B. również notatki i zapiski, zawierają informacje niejawne o klauzuli „ściśle tajne”.

II.

Przypisany oskarżonym R. J. i C. B. czyn z art. 265 § 1 k.k. w zw. z art. 266 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrok skazujący oskarżonych R. J. i C. B. za wyżej wymieniony czyn opiera się na tym, że oskarżeni w okresie poprzedzającym publikację w Gazecie (...) i portalu „(...)” artykułów dotyczących działalności Centralnego Biura Antykorupcyjnego, przebywali w mieszkaniu, które użyczał im A. K., kontaktowali się ze sobą telefonicznie i przy użyciu krótkich wiadomości tekstowych tzw. sms – ów, a telefon R. J. w dniu 17 września 2012 r. logował się w stacji (...) zlokalizowanej w pobliżu siedziby (...) S.A. właściciela Gazety (...) oraz portalu „(...)”. Nadto po zakończeniu publikacji R. J. w dniu 4 grudnia 2012 r. wysłał do C. B. wiadomość mailową, w której zwraca się do niego, aby nie przywiązywał uwagi do opublikowanych artykułów prasowych i „wszystkich na około” i nie rozmawiał z nimi. Podniósł, że obaj nie mają z tym nic wspólnego i „Trzeba się trzymać jednego”. Stwierdził też, że obaj wiedzą o wiele więcej na temat „sprawek T.”, o których „jeżeli dojdzie do jakiś oskarżeń nie trzeba mieć złudzeń”. Jednocześnie informował, że jest kancelaria gotowa do reprezentowania ich „gdy zajdzie taka potrzeba” zwłaszcza „że jest coś takiego jak zniesławienie” naruszenie dóbr osobistych i dobrego imienia.

Sąd I instancji uznał za wiarygodne wyjaśnienia R. J., że w okresie 16 września – 3 grudnia 2012 r. bywał on w Wytwórni (...) przy ul. (...) w W., a więc w pobliżu siedziby spółki (...). Podobnie Sąd I instancji ocenił wyjaśnienia C. B. dotyczące jego bytności w znajdującym się w pobliżu (...) obiekcie BOR, gdzie mieściły się komisje lekarskie MSW, w tym dniu 2 grudnia 2012 r. Brak jest podstaw do kwestionowania tego rodzaju oceny powyższych depozycji oskarżonych.

Obecność oskarżonych w pobliżu siedziby spółki (...) nie oznacza, że kontaktowali się oni z autorami publikacji zamieszczonych w Gazecie (...) i portalu „(...)”. Nadto jak zauważył Sąd I instancji przekazanie informacji będących przedmiotem publikacji prasowych nie odbyło się jednorazowo i w żadnym przypadku oskarżeni, byli funkcjonariusze służb specjalnych, nie spotkaliby się w tym celu z dziennikarzami w pobliżu siedziby spółki będącej właścicielem gazety i portalu mających publikować uzyskane od nich informacje. Tym samym logowania telefonów oskarżonych w pobliżu

siedziby spółki (...) nie stanowią dowodu, że to oskarżeni przekazywali dziennikarzom materiały, o których mowa w publikacjach prasowych.

Sąd Okręgowy przyjął, że newralgicznym dowodem obciążającym oskarżonych jest treść korespondencji wysłanej drogą elektroniczną przez R. J. do C. B.. Zdaniem Sądu I instancji z treści maila wynika, że:

- oskarżonych R. J. i C. B. łączy porozumienie („wiemy dokładnie, że ani ty ani ja nie mamy z tym nic wspólnego”, „wiemy też obaj”),
- oskarżeni nie chcą ujawnić informacji („trzeba się trzymać jednego”, „nie trzeba będzie mieć złudzeń”),
- oskarżeni przyjmują linię obrony („zniesławienie, naruszenie dóbr osobistych i dobrego imienia”),
- oskarżony R. J. utwierdza siebie i C. B., że będzie można uniknąć odpowiedzialności („jego kancelaria będzie reprezentować, gdy zajdzie taka potrzeba...”).

Sąd Okręgowy zauważa też, że oskarżony C. B. składając wyjaśnienia stwierdził, że dotarły do niego informacje o oskarżeniach kolegów, w tym sformułowane w wywiadzie telewizyjnym udzielonym przez M. K. (2), a w przedmiotowym mailu pojawia się wątek wspólnej odpowiedzialności obu oskarżonych („wiemy dokładnie, że ani ty ani ja nie mamy z tym nic wspólnego”). Zdaniem Sądu Okręgowego powyższe stwierdzenia nie byłyby zasadne, gdyby R. J. o niczym nie wiedział i nie uczestniczył w przekazywaniu informacji i należy je interpretować jako rodzaj zakłamywania rzeczywistości, działania na rzecz ukrycia swojej aktywności, a nie zapewnienia o niewinności. Sąd Okręgowy stwierdza też, że R. J. demaskuje stwierdzenie: „trzeba się trzymać jednego”, co jest wezwaniem C. B. do obstawania przy swojej wersji wypadków, a więc stanowi ustalanie linii obrony (str. 22 – 23 jawnej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Dokonując powyższej interpretacji treści maila oraz intencji jakimi kierował się jego autor Sąd Okręgowy wywodzi, że oskarżeni mieli coś do ukrycia, obawiają się, iż może zostać to ujawnione i ustalają linię obrony. Tego rodzaju stanowisko nie znajduje oparcia w treści korespondencji elektronicznej wysłanej w dniu 4 grudnia 2012 r. przez R. J.. Należy zauważyć, że mail został wysłany po ukazaniu się ostatniego z artykułów dotyczących działań Centralnego Biura Antykorupcyjnego (30 listopada – 2 grudnia 2012 r.) i po tym – co zauważył Sąd I instancji – jak do oskarżonych zaczęły docierać informacje, że funkcjonariusze Centralnego Biura Antykorupcyjnego sugerują, iż to oni są źródłem wycieku informacji zamieszczonych w publikacjach prasowych. W tej sytuacji stwierdzenie oskarżonego R. J. o zignorowaniu publikacji i wszystkich „na oko”, a także, aby z nimi nie rozmawiać, jest naturalną reakcją osoby, która nie dopuściła się przypisywanych jej zachowań. Odnosi się to też do stwierdzeń, że obaj nie mają „z tym nic wspólnego” oraz że „trzeba się trzymać jednego”. Świadomość, że formułowane są podejrzenia, iż to oskarżeni są źródłem informacji zamieszczonych w publikacjach prasowych obligowała ich do zajęcia jednolitego, stanowczego i solidarnego stanowiska. Wciągnięcie chociażby jednego z nich przez osoby trzecie w rozmowy lub rozważenia dotyczące źródeł przecieku mogłoby bowiem dawać asumpt do dalszych dywagacji stawiających ich w złym świetle. Fakt posiadania przez oskarżonych informacji dotyczących byłego funkcjonariusza Centralnego Biura Antykorupcyjnego, innych od opublikowanych, nie daje podstaw do sugerowania, że informacje zamieszczone w publikacjach prasowych pochodzą właśnie od oskarżonych. Stwierdzenie: „trzeba się trzymać jednego” w żadnym wypadku nie demaskuje oskarżonych jako źródła przecieku, a w konsekwencji nie stanowi podstawy do snucia hipotez o przyjętej przez oskarżonych linii obrony. Naturalną konsekwencją podejrzeń formułowanych wobec oskarżonych jest rozważenie podjęcia działań zmierzających do ochrony ich dobrego imienia w ramach obowiązującego prawa, a więc ewentualne wystąpienie z oskarżeniem o zniesławienie bądź z pozwem o ochronę dóbr osobistych, co wiąże się ze znalezieniem kancelarii prawnej, która by ich reprezentowała.

Nie ulega wątpliwości, że oskarżeni R. J., C. B. i A. K. pozostawali w bliskich relacjach. A. K. udostępniał R. J. i C. B. należące do niego mieszkanie, z którego korzystali oni podczas pobytów w W.. Treść informacji zamieszczonych w przedmiotowych publikacjach prasowych nie może wskazywać, że zostały one uzyskane przez dziennikarzy od

oskarżonych R. J. i C. B. bowiem w prowadzonym postępowaniu nie wykazano, iż w trakcie służby w Centralnym Biurze Antykorupcyjnym jedynie oni mieli do nich dostęp, bądź dostęp do nich miał tylko A. K..

Z kolei zamieszczenie w przedmiotowych publikacjach fotokopii legitymacji prasowych radia (...) i PAP w powiązaniu z faktem, że oskarżonych R. J. i C. B. łączyły bliskie relacje z A. K., mogłoby wskazywać na R. J. i C. B. jako potencjalnych informatorów jedynie w przypadku, gdyby można było podważyć zasadność rozstrzygnięcia uniewinniającego oskarżonego A. K.. Jak wynika zaś z dalszej części niniejszego uzasadnienia nie ma jednakże podstaw do zakwestionowania stanowiska zajętego w tym zakresie przez Sąd I instancji.

To, że oskarżony C. B. został zwolniony z Centralnego Biura Antykorupcyjnego z uwagi na postawienie mu zarzutu popełnienia przestępstwa nie oznacza, że to on bądź jego koledzy przekazali informacje dziennikarzom. Podobnie zresztą jak i to, że na nośnikach pamięci, z których korzystali oskarżeni znajdowały się fotografie T. K. i innych funkcjonariuszy Centralnego Biura Antykorupcyjnego, w tym fotografie wykorzystane w publikacjach prasowych. Bezsportnym jest, że fotografie te były dostępne dla szerszego grona osób zatrudnionych w Centralnym Biurze Antykorupcyjnym, a fakt przechowywania fotografii wykonanych podczas spotkań towarzyskich jest w pełni zrozumiałe gdyż na fotografiach tych były wizerunki osób z którymi oskarżeni pracowali, a także spędzali wolny czas. Wymiana, pomiędzy oskarżonymi, informacji o programach telewizyjnych poświęconych byłemu funkcjonariuszowi Centralnego Biura Antykorupcyjnego T. K. i zainteresowanie jego osobą jest też w pełni zrozumiałe gdyż był to ich kolega, z którym współpracowali.

Kontakty telefoniczne i sms – owe pomiędzy R. J., C. B. i A. K. z uwagi na łączące ich więzi towarzyskie, tak samo jak pobyty R. J. i C. B. w tym samym czasie we wrześniu i w październiku 2012 r. w W., nie dają podstaw do twierdzenia, że miały one związek z przekazywaniem informacji dziennikarzom Gazety (...) i portalu „(...)”. Gdyby to oskarżeni przekazywali informacje dziennikarzom, to właśnie po to, aby nie stwarzać podejrzeń, unikaliby oni wzajemnych kontaktów w okresie poprzedzającym publikacje prasowe. Nie ulega również wątpliwości, że przekazując informacje dziennikarzom, mieliby oni świadomość, że po opublikowaniu artykułów dotyczących instytucji, w której pracowali, zostaną podjęte działania w celu ustalenia źródła przecieku, a oni będą w kręgu zainteresowania, chociażby z uwagi na to, że C. B. został zwolniony z Centralnego Biura Antykorupcyjnego, a R. J., podobnie jak A. K. są jego kolegami, którzy też odeszli z Centralnego Biura Antykorupcyjnego.

Autorzy przedmiotowych publikacji mają oczywiście wiedzę o osobach, które dostarczyły im informacji zawartych w artykułach prasowych. Zgodnie z uregulowaniami zawartymi w art. 180 § 2 i § 3 k.p.k. oraz art. 15 ust. 2 i art. 16 ust. 1 prawa prasowego dziennikarza można zwolnić z zachowania tajemnicy zawodowej gdy jest to niezbędne dla dobra wymiaru sprawiedliwości, a konkretna okoliczność nie może być ustalona na podstawie innego dowodu, przy czym zwolnienie – z wyjątkiem przestępstwa z art. 240 § 1 k.k. – nie może dotyczyć danych umożliwiających identyfikację osoby lub osób udzielających informację jeżeli osoba lub osoby te zastrzegły swoją anonimowość. Niniejsza sprawa nie dotyczy przestępstwa z art. 240 § 1 k.k. Tym samym jedynie osoba będąca źródłem informacji mogłaby zwolnić dziennikarzy z obowiązku zachowania w tajemnicy jego danych personalnych. W pierwszym z opublikowanych artykułów jego autorzy wskazali, że zamieszczone w nim informacje pochodzą od mężczyzny przedstawiającego się jako były funkcjonariusz Centralnego Biura Antykorupcyjnego, który zgodził się rozmawiać wyłącznie anonimowo. Wykluczało to możliwość przesłuchania autorów publikacji. Nie było też możliwości wezwania dziennikarzy w celu upewnienia się czy informator podtrzymuje swoje stanowisko o zachowaniu w tajemnicy jego danych personalnych. Przesłuchanie dziennikarzy na powyższą okoliczność mogłoby mieć miejsce jedynie wtedy gdyby pojawiły się informacje, na przykład w prasie, sygnowane przez autorów przedmiotowych publikacji, że informator wyraził zgodę na ujawnienie jego danych. W przeciwnym wypadku wezwanie dziennikarzy mogłoby być przez nich odebrane jako wywieranie presji, mającej na celu ujawnienie informacji objętych bezwzględną tajemnicą zawodową.

W przedmiotowej sprawie w zakresie czynu zarzucanego oskarżonym R. J. z pkt II aktu oskarżenia i C. B. w pkt IV aktu oskarżenia nie ma bezpośredniego dowodu wskazującego na to, że dostarczyli oni dziennikarzom Gazety (...) i portalu „(...)” informacji o działalności Centralnego Biura Antykorupcyjnego, zamieszczonych następnie w publikacjach, które

ukazały się w dniach 30 listopada – 2 grudnia 2012 r. Istniejące w niniejszej sprawie poszlaki, o których mowa wyżej, mogłyby być uznane za pełnowartościowy dowód winy oskarżonych jedynie wtedy, gdyby zespół tych poszlak pozwalał na ustalenie jednej logicznej wersji zdarzenia, a mianowicie, że to właśnie oskarżeni byli informatorami dziennikarzy. Ustalenie tej jednej wersji zdarzenia winno zaś wykluczać możliwość przyjęcia jakiegokolwiek innej wersji (vide: Komentarz do Kodeksu postępowania karnego pod red. prof. dr hab. Zbigniewa Gostyńskiego, Dom Wydawniczy ABC, 1998, teza 5 do art. 5, str. 163, tom I). W świetle rozważań zawartych w niniejszym uzasadnieniu nie można kategorycznie stwierdzić, że tylko i wyłącznie oskarżeni R. J. i C. B. mogli być źródłem informacji przekazanych dziennikarzom Gazety (...) i portalu „(...)”.

W tym stanie rzeczy należało zmienić zaskarżony wyrok w zakresie rozstrzygnięć dotyczących czynów zarzucanych oskarżonemu R. J. w pkt II aktu oskarżenia i C. B. w pkt IV aktu oskarżenia i oskarżonych uniewinnić, a wydatkami w tym zakresie obciążyć Skarb Państwa.

III.

Rozstrzygnięcie dotyczące oskarżonego A. K..

Odnosząc się do apelacji prokuratora na wstępie należy podnieść, że wyrażona w art. 4 k.p.k. zasada obiektywizmu jest ogólną regułą postępowania nakazującą w każdym stadium postępowania badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego. O braku obiektywizmu sądu można mówić wówczas, gdy poprzez naruszenie określonych norm nakazujących lub zakazujących działa on na niekorzyść określonej strony postępowania lub w sposób wyraźny faworyzuje jedną ze stron. Zarzut braku obiektywizmu nie jest skuteczny gdy sprowadza się do odmiennej od dokonanej przez sąd oceny materiału dowodowego.

Zarzutu naruszenia reguły in dubio pro reo nie można podnosić wskazując, że istnieją wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz wynikający z treści art. 5 § 2 k.p.k. nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości zgłaszane w skardze odwoławczej, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na korzyść oskarżonego, względnie to, czy w realiach rozpoznawanej sprawy wątpliwości tego rodzaju powinien był powziąć (Komentarz do Kodeksu postępowania karnego pod red. prof. Piotra Hofmańskiego, Wydawnictwo C. H. Beck Warszawa 1999, teza 16 do art. 5 str. 37 – 38, tom I).

Należy też pamiętać, że ustanowiony w art. 7 k.p.k. obowiązek dokonywania oceny wiarygodności dowodów w oparciu o wszechstronną zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego analizę dotyczy nie tylko sądu orzekającego. Także skarżący, który zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia poprzez zanegowanie oceny dowodów stanowiących jego podstawę winien wykazać jakich konkretnie uchybień dopuścił się sąd meriti w kontekście zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceniając zebrany materiał dowodowy. Za oczywiście niewystarczające należy uznać samo przeciwstawienie dowodom, na których oparł się sąd orzekający, występujących w sprawie dowodów przeciwnych, jeśli przy tym nie zostanie wykazane, że to właśnie owe dowody przeciwne, ocenione w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego, winny uzyskać walor wiarygodności, zaś dowody stanowiące podstawę ustaleń sądu, w świetle tych samych zasad, są tego waloru pozbawione.

Z kolei istotą art. 410 k.p.k. jest to, że sąd ferując wyrok nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione na rozprawie, jak również i to, że wyroku nie wolno wydawać na podstawie części ujawnionego materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które je podważają (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 grudnia 2011 r., sygn. II KK 183/11, LEX nr 1108458).

Zawarty w powyższym przepisie obowiązek rozstrzygnięcia na podstawie całokształtu ujawnionych okoliczności będzie respektowany, gdy sąd przeprowadzi dowody dopuszczone w toku rozprawy i prawidłowo rozważy całokształt

ujawnionych w ten sposób okoliczności, zwłaszcza te istotne dla rozstrzygnięcia (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2007 r. sygn. II KK 396/06 LEX nr 282281 i z dnia 26 czerwca 2007 r. sygn. KK 120/07 LEX nr 282233).

Postawiony w apelacji prokurator zarzut obrazy art. 92 k.k. jest niezrozumiały albowiem w sprawach, które po przeprowadzeniu rozprawy, kończą się wydaniem wyroku, zastosowanie ma przepis art. 410 k.p.k. Z treści apelacji nie wynika z kolei w jaki sposób doszło do obrazy art. 167 k.p.k., dotyczącego inicjatywy dowodowej oraz art. 366 § 1 k.p.k. określającego rolę przewodniczącego składu orzekającego.

W tym miejscu niejawną część uzasadnienia.

Hipotetycznie nie można wykluczyć, że oskarżony A. K. przekazał dziennikarzom Gazety (...) i portalu „(...)” bądź osobom z nimi współpracującymi informacje będące przedmiotem publikacji. Możliwość przyjęcia takiej wersji zdarzeń nie stanowi jednakże podstawy do dyskredytowania wyroku zapadłego wobec A. K.. Prokurator nie wykazał bowiem, że poza oskarżonym A. K., inne osoby nie mogły być źródłem informacji dla wyżej wymienionych dziennikarzy bądź osób współpracujących z nimi, przy czym z przyczyn omówionych we wcześniejszej części niniejszego uzasadnienia brak jest podstaw do przypisania tego rodzaju zachowania oskarżonym R. J. i C. B..

W świetle powyższych uwag brak jest podstaw do twierdzenia, że uniewinniając oskarżonego A. K. od popełnienia zarzucanego mu czynu Sąd I instancji dopuścił się mającej wpływ na treść wyroku obrazy przepisów postępowania, wymienionych w petitum apelacji bądź też błędu w ustaleniach faktycznych.

Wydatkami za postępowanie odwoławcze w części, w której Sąd Apelacyjny nie uwzględnił apelacji prokuratora, obciążono Skarb Państwa.

Z tych wszystkich względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.